

1.	INLEIDING	2
2.	HERPETOLOGISCHE EVALUATIE	2
2.1.	<i>Literatuurvoorbereiding</i>	2
2.2.	<i>Resultaat</i>	2
3.	REISERVARINGEN	3
3.1.	<i>Klimaat</i>	3
3.2.	<i>Logies & voedsel</i>	3
3.3.	<i>Vlucht & huurauto</i>	3
3.4.	<i>Autowegen & reisgidsen</i>	4
3.5.	<i>Budget</i>	4
4.	RESULTATEN VAN DE WAARNEMINGEN	4
4.1.	<i>Herpetologische checklist</i>	4
4.2.	<i>Amfibieën & reptielen</i>	4
4.3.	<i>Vogels</i>	4
4.4.	<i>GPS coördinaten</i>	4
5.	REISWEG	4
5.1.	<i>Algemeen overzicht</i>	5
5.2.	<i>Landkaart Nieuw-Zeeland</i>	5
5.3.	<i>Dagjournaal van de reis</i>	5
6.	BIOMETRISCHE GEGEVENS	18
6.1.	<i>Amphibia</i>	19
6.1.2.	<i>Hylidae</i>	19
6.2.	<i>Reptilia</i>	19
6.2.1.	<i>Sphenodontidae</i>	19
6.2.2.	<i>Gekkonidae</i>	20
6.2.3.	<i>Scincidae</i>	21
7.	FOTO'S	23
8.	LITERATUUR	23
9.	GEBRUIKTE AFKORTINGEN	24
10.	OVERZICHTSTABELLEN	24
10.1.	<i>Tabel 1: Checklist Amfibieën en reptielen</i>	25
10.2.	<i>Tabel 2: Herpetologische waarnemingen per gebied</i>	26
10.3.	<i>Tabel 3: Totaal aantal waarnemingen</i>	27
10.4.	<i>Tabel 4: GPS Coördinaten</i>	28
10.5.	<i>Tabel 5: Vogels per gebied</i>	29
10.6.	<i>Tabel 6: Beschrijving van de route</i>	30

1. **INLEIDING.**

Wij (Freddy Hordies en André Van Hecke) hadden besproken om na onze pensionering, de meest zeldzame herpetologische soorten te gaan observeren in het buitenland. En zo was ook Nieuw-Zeeland met de Tuatara of Brughagedis - een dinosauriër die gedurende 220 niet geëvolueerd is - op het verlanglijstje te komen staan. Maar ja ... dat land was zo ver, zo lang vliegen... en er komen zo weinig andere soorten amfibieën en reptielen voor (en deze zouden dan nog uiterst moeilijk te vinden zijn). Maar plots was de beslissing genomen om in het najaar van 2006 naar Nieuw-Zeeland te gaan.

De Tuatara is in Nieuw-Zeeland (NZ) een sterk bedreigde soort geworden. Er leefden "vroeger" in NZ geen grondbewonende predators en daardoor kwam de soort algemeen voor op het vasteland en op de eilanden. Nu is hun voorkomen beperkt tot die eilanden, die volledig "pestvrij" werden gemaakt. Met pest bedoelen de Nieuw-Zeelanders katten, ratten, bunzings, wezels, enz... Op deze eilanden werden de Tuatara dan geïntroduceerd en blijkbaar met succes, mede dank zij een gecontroleerde afscherming voor toeristen en natuur-geïntereseerde mensen. Om deze nachtaktieve Brughagedis waar te nemen, hadden we geluk zo'n eiland te vinden waar overnachting mogelijk was, nl. Tiritiri Matangi.

Het was ons ook bekend dat de amfibieën en reptielen in NZ niet mochten gevangen worden, zonder een uitdrukkelijke toelating van het DOC (Department of Conservation). Maar dergelijke voorwaarden, waren ons reeds bekend van andere landen en wij dachten ze ook nu te kunnen negeren. Maar dat de DOC daar zo streng over zou waken, daar hebben we ons serieus aan misrekend.

Bij onze aankomst in NZ waren we blijkbaar "gesignaleerd". We werden door de douane onmiddellijk naar een afzonderlijke controlekamer geleid en daar aan een verhoor onderworpen: wat was het doel van ons bezoek, waarom hadden we dergelijke vang-attributen bij (schepnet, linnen bewaarzakjes, stropjes om hagedissen te vangen, schuifmaat en pesola-wegers, enz...). We hadden vooraf wel geïnformeerd bij de curator van het Southland Museum naar het voorkomen van de Tuatara. Blijkbaar zijn deze en andere e-mails doorgestuurd naar of onderschept door de DOC en werden we op basis hiervan door de douane aan een streng verhoor onderworpen. Maar ook tijdens de reis en bij het verlaten van NZ werden we volledig gecontroleerd (zelfs de betalingen via VISA-briefjes). Dit is natuurlijk zeer lovend voor de NZ-natuurbescherming, maar voor ons bleef het toch een bron van ergernis omdat we voortdurend moesten opletten en uitkijken wanneer we een reptiel vingen.

2. **HERPETOLOGISCHE EVALUATIE.**

2.1. *Literatuurvoorbereiding*

Er zijn amper veldgidsen beschikbaar en daarenboven worden er nog jaarlijks nieuwe soorten en ondersoorten toegevoegd aan de checklist. Wij gebruikten de herdruk 2001 van de in 1996 uitgegeven veldgids "New Zealand Frogs & Reptiles" van Brian Gill en Tony Whitaker.

Voorafgaand hadden we ook contact genomen met Keith Corbett, een Engelse herpetoloog, die sinds enkele jaren in NZ woont en er de herpetofauna bestudeert. Volgens hem was de voornoemde herpetologische checklist ondertussen weer aangevuld met meerdere soorten. Wij hadden vooraf een afspraak gemaakt om hem te ontmoeten. Samen met hem, zijn we zo'n halve dag op stap geweest en observeerden 40% van onze waarnemingslijst!

2.2. *Resultaat.*

In vergelijking met onze vroegere excursies, heeft het bekomen eindresultaat qua aantallen niet aan onze verwachtingen voldaan. Van de 59 soorten die we in NZ konden observeren, hebben we er maar

10 kunnen noteren (zie tabel 2 in punt 10.). Hierbij zijn dan nog de aantallen per soort (zie tabel 3 in punt 10.) uiterst beperkt (67). Maar het hoofddoel van de reis werd bekroond via visuele observaties en vangsten van de Tuatara en Juweelgekko. Voor de overige soorten gebeurde het soms dat we gedurende 5 dagen geen enkel amfibie of reptiel konden waarnemen, wat toch duidelijk de soortenarmoede benadrukt.

De gebruikelijke avond- en nachtwandelingen leverden geen bijkomende soorten op. En stenen om om te draaien, waren er al evenmin! Gelukkig werd het gemis aan soorten goedge maakt door de werkelijk uniek prachtige natuur, de vogelwaarnemingen, de helikoptervlucht boven het hoogste gebergte en de gletsjers op het Zuidereiland, de geothermische gebieden op het Noordereiland en de observaties van pinguïns en walvissen.

We hebben in totaal 800 foto's gemaakt. Het is niet mogelijk om de beste foto's aan dit rapport toe te voegen. Hiervoor werd een selectie gemaakt van de belangrijkste. Voor een volledige dia-show van deze reis, verwijzen we naar onze website www.freanonherping.be.

3. REISERVARINGEN.

3.1. Klimaat.

Tijdens ons verblijf in Nieuw-Zeeland was het eind lente, begin zomer. Overdag was het heet met temperaturen, die de 30°C in de schaduw bereikten. 's Nachts was het "koud" tussen de 6 en 12°C. Dit koude-gevoel werd wel deels veroorzaakt door het slapen in de camper, die bij het opstaan dan ook volledig afgekoeld was. We hebben amper regen gezien. Wij hadden wel een warme jas en trui/sweater meegenomen en deze zijn meermaals goed van pas gekomen.

Het tijdsverschil met België is min 12u.

3.2. Logies & voedsel.

Aangezien we ons enigszins misrekend hadden met het comfort voor overnachten in de camper, zijn we vlug overgeschakeld op logement in bungalows. En het bleek dat elke camping die we bezochten, over deze faciliteiten beschikte. Hiervoor hadden wij op dit tijdstip van het jaar, een zeer ruime keuze gaande van alleen een bed tot een volledig comfort met keukens, douche, enz... De prijzen hiervoor varieerden resp. tussen de 30 en 80 NZ\$ (= 15 à 40 EUR). Eénmaal waren we genoodzaakt om te Wellington in het chique Museum-hotel te overnachten. Hier kostte de kamer met ontbijt 219 NZ\$. Maar het was zijn prijs zeker waard.

Er is een zeer ruim aanbod van grootwarenhuizen, die daarenboven 7 dagen op 7 geopend zijn en met veel ruimere uren dan bij ons. We hadden toch de indruk dat etenswaren in Nieuw-Zeeland goedkoper waren dan bij ons. Voor het avondeten gingen we niet specifiek op zoek, want dit kon variëren van McDonalds tot redelijk chique.

3.3. Vlucht & huurwagen.

De vlucht (Qantas) en huurauto (Apollo) werd besteld via internet bij het reisbureau Aussie Tours te Staden. Bij het eerste contact bleken de prijzen goedkoop, maar nadien kwam er toch ongeveer 30% bij voor alle mogelijke taksen en brandstofkosten. Ook de prijs van de camper leek ons interessant, maar eenmaal ter plaatse konden we enkel (zelfs na langdurig overleg) maar beschikken over een oude camper met meer dan 100.000 km op de teller. Overigens werd er twee maanden na onze boeking een

serieuze prijskorting van 300 EUR toegestaan op de vluchten, maar wij konden hiervan niet meer genieten. Bijgevolg bevelen wij een reservatie via Aussie Tours zeker niet aan.

3.4. Autowegen & reisgidsen.

Alle wegen op zowel het Noorder- als het Zuidereiland waren uitstekend berijdbaar en perfect geasfalteerd. Wegwijzers waren er wel opvallend weinig in aantal. Een goede gedetailleerde wegenkaart is dus een must. Wij hadden die in onze camper ter beschikking, maar we zijn vergeten naam en uitgever te noteren. Wij kochten vooraf wel - ter voorbereiding - de (geplastificeerde) Berndtson Map New Zealand 1: 1.300.000, die we zeker kunnen aanbevelen. Voor ons was het kunnen gebruiken van de twee meegenomen reisgidsen een ware meevaller: (1) Capitool Reisgidsen Nieuw-Zeeland - Uitgeverij van Reemst Houten en (2) Nelles Gids Nieuw-Zeeland - Uitgeverij Het Spectrum Utrecht. En aangezien we soms meerdere dagen geen enkel amfibie of reptiel konden waarnemen, waren we tevreden met het bezoeken van toeristische bezienswaardigheden.

3.5. Budget.

Kost per persoon: vlucht en huur van camper 2.344 EUR; de business class 2.664 EUR; logement, benzine en persoonlijke uitgaven 1380 EUR.

4. RESULTATEN VAN DE WAARNEMINGEN.

4.1. Herpetologische checklist.

Tijdens de voorbereiding van deze reis naar Nieuw-Zeeland, bleek dat we 59 soorten amfibieën en reptielen mogelijk zouden kunnen waarnemen. Een overzicht van deze soorten wordt gegeven in tabel 1 (zie punt 10. van dit rapport).

4.2. Amfibieën & reptielen.

Met tabel 2 geven we een overzicht per gebied van de herpetologische waarnemingen. We hebben 10 soorten hebben kunnen observeren en bestuderen. Hoofddoel van onze reis was de Tuatara (*Sphenodon punctatus*) en die kon uitgebreid (via 3 vangsten) in de hand bestudeerd en uiteraard zeer uitgebreid gefotografeerd worden. Daarenboven konden we meerdere exemplaren vangen van de uiterst zeldzame Juweelgekko (*Naultinus gemmeus*).

Een overzicht van de aantallen en manier van waarnemen, wordt gedetailleerd gegeven in tabel 3, punt 10 van dit rapport.

4.3. Vogels.

Door gebrek aan waarnemingen van amfibieën en reptielen gedurende meerdere dagen, gingen we iets intenser dan normaal naar vogels kijken. En dat was een meevaller, vooral op het Tiritiri-Matangi eiland. We hebben daar verscheidene zeldzame - en niet schuwe - endemen van zeer nabij kunnen bekijken. En de waarnemingen van twee pinguïnsoorten waren zeker highlights van de reis. Een overzicht van de vogelsoorten wordt gegeven in tabel 5 (zie punt 10.).

4.4. GPS

We hebben tijdens deze reis gebruik gemaakt van een Garmin GPS toestel om de vindplaatsen van al onze waarnemingen ook met coördinaten vast te leggen. Al deze notities in WGS 84 en in uren-minuten-seconden, worden gegroepeerd per soort weergegeven in tabel 4 (zie punt 10.). Uitzondering

hierop zijn de coördinaten van de waargenomen Tuatara en Juweelgekko, die uit veiligheidsoverwegingen niet worden gepubliceerd.

5. REISWEG.

5.1. Algemeen overzicht

In tabel 6 (zie punt 10.) vindt je een dagelijks overzicht van de gevolgde route.

5.2. Landkaart Nieuw-Zeeland.

Reeds besproken in punt 3.4.

5.3. Dagjournaal van de reis met herpetologische soortvermelding.

Dinsdag 28 november 2006.

Het is 15:15u in de namiddag als André thuis wordt opgehaald door vriend Paul, om naar de gebruikelijke plek van vertrek (Crowne Plaza Hotel) gebracht te worden. Het begint te regenen en de duisternis valt in, wanneer we instappen op de SN-Brussels Airlines Airport Express (vroegere Sabena-bus) om naar de luchthaven te vertrekken. Om 17:05 arriveren we in Zaventem, checken we in en worden we onderworpen aan een strenge controle (o.m. schoenen uitdoen maar ook de batterijen worden extra onderzocht). Dan gaan we naar de lounge om te genieten van de randaspecten van de businessvlucht, zijnde drank en spijs. De wachttijd is zo voorbij en om 19:50u gaan we aan boord van een A320, richting Frankfurt. Tijdens deze korte vlucht, worden we vergast op een voorgerecht, broodje en dessert. Om 21:05u landen we 10 min vroeger dan voorzien te Frankfurt. We gaan aan de Qantas balie onze tickets ophalen voor Auckland (Nieuw-Zeeland). Vervolgens is het wel even zoeken naar de lounge, maar eenmaal hier aangekomen is het alweer genieten van gratis drank en snoep (naar hartelust). Om 22:30u nemen we de (lucht)trein en bij een nieuw checkpoint, en we worden alweer streng gecontroleerd (schoenen en batterijen). Dan stappen we in de Boeing 747 (BC heeft zelfs een aparte ingang) en het beloofd een zeer comfortabele vlucht te worden. De stoelen kunnen elektrisch in alle mogelijke standen geplaatst worden tot zelfs volledig horizontaal (met massage in de niersteunen). Verder nu eens een perfect werkende koptelefoon, een toilettas met scheerattributen, tandenborstel, slaapmasker, enz... We mogen al onmiddellijk à la carte het ontbijt samenstellen; maar eerst moeten we kiezen voor het diner tussen 4 hoofdschotels en 3 desserts. Na een werkelijk superieur lekkere maaltijd, gaan we om 01:25u naar platte rust over en slapen we comfortabel tot 8:10u. Bij dit ontwaken wordt ons een warm doekje gepresenteerd.

Woensdag 29 november 2006.

Het is voor ons nu woensdag 9:30u en voor de 18 aanwezigen in de BC wordt een persoonlijk ontbijt klaargemaakt. Wij bestelden eierpannenkoek met spekjes, croissants, koffiekoek, kaas, yoghurt tot zelfs cafeïnevrije koffie. De voormiddag gaat snel voorbij. Om 10:55u maken we in Singapore een tussenlanding. Hier is het (kort) genieten van de lounge. We hebben wel de mogelijkheid om te douchen, waarbij alle benodigdheden gratis ter beschikking worden gesteld. We telefoneren even moeiteloos met de thuishaven en om 12:30u checken we terug in voor de 7 uur durende vlucht (tegen 929 km per uur op een altitude van 9.448 m) naar Sidney. Hier beslissen we toch maar om onze horloge in te stellen op de plaatselijke Singapore-tijd. Om 20:05u zitten we terug in onze comfortabele zetels en stijgen we op. We krijgen onmiddellijk onze diner à la carte, lezen nog wat en leggen ons om 23:00u opnieuw horizontaal voor een korte nachtrust. Om 02:00u worden we gewekt en wordt ons een warm verfrissingdoekje aangeboden en vervolgens genieten we van een lekker ontbijt. We zijn nu al 17u onderweg en naderen Adelaide (Australië). Het is dus al ondertussen donderdag geworden.

Donderdag 30 november 2006.

We landen om 6:20u in Sydney en hier moeten we overstappen in een ander vliegtuig. Maar er is vooraf tijd genoeg om alweer te genieten van alle mogelijke gratis-lounge-faciliteiten en een tweede ontbijt. Om 7:05u checken we in voor de laatste vlucht naar Auckland. Om 7:55u take off en amper gezeten, krijgen we een derde ontbijt. We zijn absoluut niet vermoeid en lezen en slapen afwisselend tot we om 12:40u in Nieuw-Zeeland landen. Hier hebben we wel een langdurig oponthoud zonder te mogen uitstappen. Een passagier blijkt ernstig ziek te zijn. Een NZ arts wordt opgeroepen (duurt een vol uur) om de patiënt en de passagiers rondom hem te onderzoeken. Uiteindelijk komen we om 14:00u bij de laatste douanecontrole. Hier blijkt men ons "te kennen", want we worden eruit gepikt en meegenomen naar een grote ondervragingskamer. En zoals beschreven in de inleiding van dit verslag, worden we verdacht van dieren in NZ te willen vangen en uit het land te smokkelen. Uiteindelijk krijgen we - na lang wachten - de opdracht om een medewerker van het Wildlife Enforcement te contacteren. Het wordt nog even spannend wanneer de schoenzolen van André moeten proper gemaakt worden. Hij wordt door een douanier meegenomen en deze poetst de zolen gedurende 15 minuten.

Uiteindelijk bereiken we de aankomsthal pas om 15:30u, waar de vertegenwoordiger van onze vooraf bestelde camper er niet meer is. We telefoneren en worden opgehaald naar het Apollo agentschap. Hier probeert het bureau ons een 5 jaar oude camper aan te smeren met 106.000km op de teller (waar ons contract expliciet vermeldde dat de camper maximum 2 jaar oud zou zijn). Ja we kunnen er een andere krijgen, maar moeten dan nog minstens 1u wachten. Het bureau is wel zo inschikkelijk om ons een personenvoertuig te lenen, zodat we toch de hoogst-noodzakelijke boodschappen kunnen doen in een nabijgelegen grootwarenhuis. We telefoneren met Keith Corbett, maar hij vraagt om de volgende dag terug te bellen (hij moet nog een belangrijke afspraak zien te annuleren om met ons op stap te gaan). Wanneer we uiteindelijk onze camper in bezit krijgen, blijkt ook deze 107.000km op de teller te hebben ... We besluiten van de kwestie te sluiten en vertrekken met de oude camper (blijkt achteraf dat die ons gelukkig nooit in de steek zou laten). Het wordt ondertussen stilaan donker, het regent en het is koud. Daarom beslissen we om voor deze avond te gaan overnachten in het eerste het beste hotel. Het wordt een Best Western (100 NZ\$ = ong. 50 EUR voor een povere kamer zonder comfort). We maken er ons toilet en gaan in het ernaast gelegen restaurant (slecht) eten. Terug op de hotelkamer hebben we nog de moed om een dagverslag te maken en we gaan om 21:00u vermoeid onder de wol.

Vrijdag 1 december 2006.

We zijn al om 6:05u wakker en horen 3 Europese vogels roepen! In de binnentuin van het hotel observeren we merel, zanglijster en huismus! Maar ook een nieuwe soort nl. de Myna. We stellen orde op zaken en gaan ontbijten. Om 8:20u nemen we opnieuw telefonisch contact met Keith Corbett. Hij kan ons vandaag begeleiden als gids en legt ons de te volgen route uit. Het blijkt toch nog anderhalf uur rijden, helemaal naar de punt van het schiereiland Whangaparaoa. En uiteraard moeten we nog wennen aan het links rijden. Vooral het oprijden van de ronde punten is voor een Europeaan niet simpel. Onze rit via de autosnelweg verloopt vlot en om 10:32u staan we aan de deur van Keith. We worden vriendelijk ontvangen en vertrekken onmiddellijk in zijn tuinwijk op skinkenjacht. Omdat deze hagedissen moeilijk waarneembaar zijn, heeft hij op meerdere plekjes kleine stukken golfplaat gelegd. En dit heeft succes: we maken kennis met de Copper skink *Cyclodina aenea* en de Ornate skink *Cyclodina ornata*. Even ontstaat er wel tumult met een buurman, want de herpetologische voorkeur van Keith en zijn natuurbeschermingsactiviteit, blijkt hier niet in goede aarde te vallen. Vervolgens rijden we naar het nabijgelegen militair domein (Navy Base). Keith heeft voor een betredingsvergunning gezorgd, want hier wil hij een zeldzame skinkensoort Moko skink *Oligosoma moco* tonen. Eerst vindt hij een juveniel exemplaar, dat we

niet kunnen vangen maar daarna hebben we meer succes met de vangst van een mooi adult wijfje. En we horen alweer een Europese vogelsoort, nl. de Geelgors (*Emberiza citrinella*) en zien meerdere California quail (*Callipepla quail*). We wandelen verder in dit prachtig authentiek natuurbos, waar Keith nog een 4e reptielensoort in petto heeft, nl. de Rainbow skink *Lampropholis delicata*. We observeren adulten en juvenieltjes. Ze hebben hun naam niet gestolen, want in het zonlicht weerkaatst hun lichaam meerdere kleuren van een regenboog! Dan raadt Keith aan om even kennis te maken met het Shakespear Regional Park, waar interessante vogelsoorten voorkomen. Daar observeren we onze eerste Pukeko (*Porphyrio porphyrio*), Paradise shellduck (*Tadorna variegata*), Tui (*Prothemadera novaseelandiae*), Australian magpie (*Gymnorhina tibicen*), Pied stilt (*Himantopus himantopus*), White-faced heron (*Ardea novaehollandiae*) en de Welcome swallow (*Hirundo tahitica*). Dan blijkt het ondertussen al 15:30u te zijn en gaan we snel in de camper enkele boterhammen eten. Keith nodigt ons uit voor een drankje en bijkomende NZ info. Hij raadt ons aan om de volgende dag naar het Waitakere National Park te gaan en duidt een goede waarnemingsplek aan waar we mogelijk een unieke en zeldzame kikkersoort (*Leiopelma*) zouden kunnen waarnemen.

Het is 17:10u wanneer we afscheid nemen van Keith. In een kleine supermarkt doen we inkopen. Daarna contacteren we Bruce, de schipper die ons op zondag naar het Tiritiri-Matangi eiland moet brengen. Het nabijgelegen Shakespear Regional Park is zo uitnodigend, dat we hier nog tot 19:30u op zoek gaan naar amfibieën en reptielen, maar we kunnen niets invullen in ons notitieboekje. We gaan dineren in een uiterst gezellig visrestaurant Neptunus en maken daarna ons verslag. Om 21:30u beslissen we de nacht door te brengen in onze camper.

Zaterdag 2 december 2006.

We hebben voor de eerste keer in onze camper geslapen, maar dat is niet meegevallen. Freddy had een slechte nacht. Hij sliep op de zitbanken en de neergelaten tafel. Maar ook André had het moeilijk. Hij sliep boven de chauffeurplaats, waar hij amper 30cm hoogte had om zowel in/op deze slaapplek te kruipen en zich rond te draaien. Wanneer we om 5:30u even buiten gaan om te plassen, stellen we vast dat het koud is, hoewel onze digitale thermometer 12°C aangeeft. We ontbijten vlug in de camper en gaan dan een strandwandeling maken, in de hoop een aantal stenen te kunnen omdraaien om een van onze voorkeurdieren te ontmoeten. Maar het blijft bij een groep dolfinen, die zeer ver in de baai op voedsel blijkt te jagen. We gaan verder nog een authentiek stukje bos van dit park onderzoeken, maar ook hier geen herpetologische activiteit. Wel maken we kennis met de volumineuze New Zealand pigeon (*Hemiphaga novaeseelandiae*) en de papegaai Eastern rosella (*Platycecus eximius*). Om 7:55u vertrekken we naar het Waitakere National Park. Op een zaterdagmorgen is het verkeer niet druk en Freddy gidst ons met de detailkaart zonder problemen door Auckland en vervolgens via talloze binnenbaantjes naar het park. Het is ondertussen 10:00u geworden. We bezoeken het Visitor Center en maken er in een terrarium kennis met de Juweelgekko (en dromen ervan om die prachtig groen gekleurde boomgekko in de natuur te kunnen ontmoeten). Eenmaal buiten is de temperatuur aangenaam (27.8°C in de zon en 19.9°C in de schaduw). Om 10:50u zijn we vlakbij de getipte plek van Keith. We onderzoeken hier aan de waterval, het volledige gebied tot 14:45u ... maar helaas zonder notitie aan de speciale *Leiopelma*-kikker!

We keren met de Apollo op onze stappen terug, richting Wangaraparoa en zien in de campinggids dat er een camping is in Orewa. Na enig zoeken arriveren we daar om 17:30u. We stellen orde op zaken in de camper en gaan ons oprispen. De sanitaire ruimte is zeer hygiënisch. In de douche vinden we niet de juiste instellingsknop voor het warm water en dus wordt het douchen met ijskoud water. Daarna maken we verslag en gaan een eenvoudige pizza eten in de bar van een plaatselijke surfclub. We praten na over de voorbije observatiedag

zonder waarnemingen, maar kijken toch al uit naar de volgende dag en hopen op een mogelijke ontmoeting met de Tuatara. Want morgen varen we naar het Tiritiri-Matangi eiland. Om 21:30u gaan we slapen in onze niet-comfortabele camper.

Zondag 3 december 2006.

Onze wekker is ingesteld op 4:00u. Noodzakelijk want we moeten nog een flink stuk rijden en we willen zeker op tijd zijn voor onze afspraak met schipper Bruce in Gulf Harbour voor de overzet naar het Tiritiri-Matangi eiland. In Orewa rijden we hopeloos verkeerd. Gelukkig loodst een uiterst vriendelijke taximan (met nochtans klanten in de auto) ons naar de juiste baan om de Gulf Harbour te bereiken. We arriveren hier om 5:35u en ontbijten nog vlug in de camper. Bruce is op de afspraak, maar vertelt ons dat de zee te ruw is om met zijn kleine boot de overzet te maken. Hij verwijst ons door naar de grote en zeevaardige ferry, nl. de Kawau-Cat, die om 10:00u zou vertrekken. We hebben tijd genoeg en maken van de gelegenheid gebruik om (1) onze achterstand op het verslag maken in te halen en (2) te overleggen hoe we de Tuatara gaan observeren en bestuderen, want vangen zonder toelating blijkt hier een moeilijke kwestie en (3) uitgebreid voor de 2^e keer te ontbijten in een "echte havencafeetje".

Om 9:40u staan we op de vertreksteiger van de Kawau-Cat. Wanneer deze om 10:30u aanmeert, blijken we niet alleen te zijn, want zo'n 30-tal toeristen zullen ook de overzet maken voor een dagwandeling op het eiland. De overzet verloopt uiterst vlot en al een half uurtje later, staan we op de aanlegpier van Tiritiri Matangi. Hier worden we opgewacht door de verantwoordelijke rangervrouw Jennifer. Zij bevestigt onze overnachting en laat onze bagage rechtstreeks vervoeren naar het onderzoekersverblijf. Dan worden we in kleinere groepjes opgedeeld met elk een gids voor een natuurwandeling. Wij gaan op stap met Richie, 80 jaar oud maar volgens Jennifer de beste gids, die het eiland reeds tientallen jaren kent. Hij toont ons o.m. de beste Tuatara-plekjes en zo zijn we al vol enthousiasme voor de avondwandeling. Gedurende de volledige track zien we - eigenaardig genoeg - geen enkele amfibie of reptiel. Om 14:00u zijn alle groepen verzameld aan het bezoekerscentrum, waar er wordt geluncht en souveniers worden gekocht. Om 15:00u betrekken we onze zeer simpele ingerichte kamer. We maken toilet en besluiten om enkele uurtjes te slapen. Hoogstwaarschijnlijk zullen we toch de hele nacht op Tuatara-vangst gaan. Om 18:15u worden we onder luid deurgeklop gewekt. Er blijkt een baby Tuatara gevonden te zijn door een van de onderzoeksters en Jennifer vraagt of we interesse hebben om mee te gaan. Het is wel even rijden met de jeep tot de observatieplek, want die onderzoekster heeft het dier wel in de hand gefotografeerd maar teruggezet. Intensief zoeken ter plaatse geeft echter geen resultaat en we rijden terug naar het verblijf. We zijn uiteraard wel verheugd dat de soort (geïntroduceerd in 2003) nog aanwezig is op het eiland en zich er boven-dien succesvol voortplant.

Hierna vertrekken we bij ondergaande zon, naar de ons aangewezen plekjes. Het wordt uren vermoeiend en zeer geconcentreerd zoeken tot het om 22:05u bingo is met de vangst van een (eerste) Tuatara (**Sphenodon punctatus**). Ons geluk en euforie kunnen niet op, want deze reis kan niet meer stuk en is al na 5 dagen een overweldigend succes!

We besluiten om het dier in een leefzakje mee te nemen om het 's anderendaags bij daglicht uitgebreid te kunnen fotograferen. En we zijn nog maar pas terug aan de wandel of we vangen 40 minuten later onze tweede Tuatara gevolgd door een derde exemplaar, zij deze wel als visuele observatie. En als klap op de vuurpijl vangen we om 23:05u onze vierde joekel van een Tuatara. Aangezien 2 exemplaren volstaan voor de foto-shoot, laten we het tweede dier terug vrij. Het is ondertussen voorbij 1:00u 's nachts en we besluiten om met de "buit" in de rugzak enkele uurtjes te gaan slapen.

Maandag 4 december 2006.

Het is nog donker wanneer we om 4:30u het logement verlaten en met de Tuatara's terugkeren naar de plaats van vangst. Hier ontbijten we vlug en beginnen dan bij daglicht aan een zeer uitgebreide foto- & filmreportage tot 9:00u. Dan contacteren we Jennifer telefonisch met de vraag of zij en de andere onderzoekers (gelet op de interesse van de vorige dag) de adulte Tuatara's wil bekijken. Wanneer we ze met volle snelheid zien aankomen met de jeep, denken we nog dat het uit interesse is. Maar vlug blijkt dat ze in paniek en uiterst kwaad is. Onze handelingen zonder DOC-toelating zijn strikt verboden, we hadden de dieren kunnen besmetten, enz... dus de dieren moeten onmiddellijk vrij gelaten worden. En bovendien moeten wij onmiddellijk het eiland verlaten, want er is storm op komst !?! Aangezien de grote Kawau-Cat niet uitvaart vandaag, moeten we de overzet doen - op eigen kosten - met het kleine bootje van Bruce. We moeten ook telefonisch de Wildlife Enforcement een zekere Hitckock opbellen. Om 10:30u zijn we aan de vertrekpier en overleggen uitgebreid hoe we onze foto's van de Tuatara's veilig kunnen stellen. Bij het verlaten van NZ is ons vermoeden sterk dat we weer uitgebreid gecontroleerd zullen worden en er mogelijk beslag wordt gelegd op de foto's. Dan nemen we telefonisch contact met de bewuste heer Hitchcock. Hier vernemen we dat Jennifer hem over onze niet-geoorloofde handelingen ingelicht heeft. We krijgen het strikte verbod om nog dieren te vangen, maar na wat "slijmen" bekomen we van hem de belofte, dat we de gemaakte foto's mogen behouden. Als dat geen opluchting is!

Om 12:00u stipt stappen we aan boord bij Bruce voor de overzet naar Gulf Harbour. Hier aangekomen blijken er drie DOC controleurs ons op te wachten. Zij spreiden - op de grote grasmat van de parking van de haven - een plastic folie uit en - met witte handschoenen - wordt al de inhoud van onze reis- en rugzakken aan een minutieuze controle onderworpen (we zijn alweer verdacht van Tuatara-smokkel). Dit onderzoek duurt tot 13:30u. Hierna gaan we lunchen in het pittoreske havencafeetje om toch even te bekomen van het gebeuren van de voorbije 24uren.

Op de terugrit naar Orewa, doen we nog boodschappen, tanken benzine en op de camping aangekomen, beseffen we pas goed wat ons allemaal positief en negatief overkomen is. Want nu weten we gevisieerd te zijn en als ze ons betrappen met een dier in de hand of in het leefzakje, weten we ook onze Tuatara-foto's te zullen verspelen. We stellen ons wel vragen hoe dit avontuur zal aflopen bij de ontmoeting met een nieuwe soort! Na een warme douche en propere kledij, gaan we de observatie van onze nummer 1 van de reis vieren met een lekker diner. Om 21:00u zijn we terug op de camping, maken verslag in de publieke service room en gaan we als twee gelukkige vrienden overnachten in de camper.

Dinsdag 5 december 2006.

We staan op om 6:00u, ontbijten onmiddellijk en zijn om 7:00u al op weg naar het einddoel van de dag, nl Cambridge (Lake Karapiro) in het centrale deel van het Noordereiland. Onderweg houden we verschillende korte zoekstops, die herpetologisch niets opleveren. Aangezien we nog geen levende Kiwi hebben kunnen observeren (enkel een roepend exemplaar op Tiritiri-Matangi), gaan we in de mini-zoo van Otorohanga enkele soorten bekijken. Hier genieten we bijna drie uur van zowel de kiwi's als van de verschillende inheemse vogelsoorten. En we observeren zelfs een zonnende Tuatara in een vogelkooi. Het is nu snikheet geworden (28°C in de schaduw), zodat we maar we gaan lunchen in de schaduw van de camper. Dan rijden we door naar de nabijgelegen Waitomo Glow-worm Caves. Hier aangekomen, blijkt dit een enorm toeristisch trekpleister te zijn. Na de betaling van een duur entreegeld, varen we per boot door de grot en aanschouwen op het plafond de duizenden glimwormen, die met hun achterlichaam een blauw licht weergeven. Al bij al is het zijn geld wel

waard. Om 17:00u rijden we verder tot Cambridge aan het Lake Karapiro. We staan alleen op de camping en het douchen en toilet maken, is dan ook vlug gebeurd. We gaan eten in een lekker Italiaans restaurant. Buiten valt de regen er met bakken uit, zodat we al uitkijken naar mogelijke amfibieën tijdens een avondzoektocht. Maar dit levert in totaal niets op. Om 23:00u gaan we in onze camper overnachten.

Woensdag 6 december 2006.

Wanneer we om 6:25u opstaan is het 12°C maar het voelt bitter koud aan! We ontbijten vlug en vertrekken om van de camperverwarming te kunnen genieten. De eindbestemming voor vandaag is Lake Taupo. Maar eerst beslissen we om de Pohutu Geyser in de Whakarewarewa Thermal Reserve (ten zuiden van Rotorua) te gaan bezoeken. De wandeling hier tussen dampende mud- & zwavelhoudende poelen is indrukwekkend en we genieten van de spectaculaire kleuren ... maar nergens enig teken van herpetologische activiteit. De weersomstandigheden zijn ondertussen zalig en dat doet goed aan ons lichaam. De lunch is vlug verorberd in de camper en om 12:45u vertrekken we naar een tweede geisergebied, nl. Waimangu. Maar dit ziet er weinig uitnodigend uit voor een wandeling en zodoende beperkt het bezoek zich tot een korte kennismaking met het bezoekerscentrum. Dan naar het Wai-O-Tapu Thermal Wonderland en dat is werkelijk een unieke belevenis. De spectaculaire kleuren van de verschillende geothermische poelen zijn wonderbaarlijk mooi en we genieten hier van de wandeling tot 16:30u. Dan rijden we verder naar Lake Taupo waar we om 18:00u aankomen. De temperatuur in de schaduw bedraagt nog een zalige 23°C! Een campingsite is vlug gevonden, we maken toilet en gaan dan "pizza à volonté" eten (een identiek buffet-recept dat wij ook kennen van bij ons in Pizza Hut en zelfs de prijs is in euro omgerekend hetzelfde). Hierna gaan we nog op zoek in het stadje naar gekko's onder de straatverlichting, maar er is nihil te noteren aan enige reptielenactiviteit. We beseffen nu dat Nieuw-Zeeland inderdaad zeer arm is zowel aan soorten als aan aantallen amfibieën en reptielen. In de camper zijn we vlug rond met het schrijven van het ultra korte dagverslag, maar we gaan toch tevreden slapen om 22:30u.

Donderdag 7 december 2006.

Het is mistig en alweer koud (7°C) als we om 5:30u (het is dan al licht buiten) opstaan. Na het ontbijt vertrekken we aanstonds en we warmen ons op aan de camperchauffage! Rond het 32km lange Lake Taupo houden we enkele zoekstops, die ons herpetologisch zeer uitnodigend lijken. We observeren wel mooi onze eerste Black swan (*Cygnus atratus*). Maar amfibieën of reptielen worden niet aangetroffen. We zijn (eigenaardig genoeg) toch heel positief ingesteld: we hebben nr 1 van ons verlanglijstje gevonden en het weinig (niets) waarnemen aan overige soorten, schijnt ons niet ongelukkig te maken. Het wordt daarna een monotone en slaapverwekkende rit naar Turangi en we zijn blij met de koffiebreek van 9:00u. We rijden dan via de autobaan 1, waar nog zoekstops worden gehouden in oneindig grote bremvelden. Er liggen hier zelfs genoeg omkeerbare stenen voor een rijke buit, maar we vinden er enkel oorwormen onder. We zijn ondertussen rond het middaguur in het gebied aangekomen van Mount Ruapehu. Dit is voor vele Nieuw-Zeelanders een mondain skioord. Het is een berggebied en er liggen overal stenen... dus voor ons uitgelezen terrein. Maar ja, we zijn in Nieuw-Zeeland en ons notitieboekje wordt enkel gebruik voor de beschrijving van een mooie spinnensoort. We brengen vervolgens een kort bezoek aan het bezoekerscentrum van Mount Ruapehu, we tanken benzine en vertrekken richting Wanganui. Het wordt alweer een slaapverwekkende rit bij hete weersomstandigheden... en de chauffeur van dienst geniet van zijn MP3-muziek. Een zoekstop aan de mooie Raukawa falls levert enkel ornithologische notities op van Australian Magpie, New Zealand scaup, Australasian harrier en van de mooie Spur-winged plover. Wanneer we aan de Wanganui River Top 10 camping aankomen, gaan we aanstonds douchen en

stellen orde op zaken in onze camper. Het diner in restaurant Stellar is een echte mislukking. Terug op de camping maken we (alweer) een zeer kort dagverslag en gaan om 21:00u slapen .

Vrijdag 8 december 2006.

Wanneer we om 6:00u opstaan is er al een bijzonder aangename temperatuur en het belooft een mooie zonnige dag te worden. We hebben een lange rit voor de boeg want tegen vanavond moeten we in Wellington zijn voor de overzet per ferry naar het Zuidereiland (die voor morgenvroeg is gepland). Te Bulls in een zeer primitief winkeltje met dito bar, doen we eerst inkopen en drinken koffie. Na ongeveer 50 km willen we een eerste zoekstop houden, maar plotseling gaan de hemelsluizen open en is het niet doenbaar om de camper te verlaten. Het verkeer (richting hoofdstad Wellington) is zeer druk en door de hevige neerslag en opspattend water, is het zicht op de baan bijna nihil. Al pratend komen we tot besef, dat dit de eerste keer is dat we al gedurende 4 volledige dagen geen enkel amfibie of reptiel hebben waargenomen!

In de late namiddag arriveren we in Wellington en controleren we bij de Ferry diensten of onze uit België geboekte reservatie genoteerd staat. Alles blijkt daar OK. Vlakbij bemerken we het Museum-hotel dat ons qua ligging en accommodatie bevalt. Verder zoeken lijkt ons onnodig en we boeken voor 1 nacht. Hier genieten we van luxe en het is een aangename verpozing na de talrijke overnachtingen in de camper en bungalows. We krijgen er gratis lekkere koffie en koekjes en kunnen gratis e-mailen met het thuisfront. Na orde op zaken te hebben gesteld aan de bagage in de camper, vertrekken we naar St. Clair Head, waar een zeeleeuwen-kolonie zou voorkomen. De plek is vlug bereikt maar een jogger meldt ons dat het toch nog kilometers te voet gaan is en dat de dieren er niet altijd aanwezig zijn. Aangezien het nog volop hevig regent, beslissen we om het nabijgelegen dorpje Moa Point te gaan bezoeken. Hier zouden 's avonds pinguïns de straat oversteken. Maar op weg daar naartoe, begint plotseling de zon te schijnen. Ja dit is voor ons het signaal om te stoppen en te gaan dritsen (= zoeken naar amfibieën en reptielen). En ditmaal is het onmiddellijk bingo wanneer we langs de kust - vlak voor Moa Point - een kleine begroeide steenpartij onderzoeken. Na 5 visuele observaties van skinken, slagen we er toch in om 2 Common skink (**Oligosoma nigriplantare**) te vangen. Wat een belevenis om na 5 dagen terug een reptiel in de hand te kunnen bestuderen. In Moa Point informeren we bij een bewoner of we kans maken op de pinguïns. Gedurende de 7 jaren dat hij hier woont, heeft hij er 2 gezien en bij zijn buur heeft er 2 jaar achter elkaar, een koppeltje gebroed in de onderkeldering van zijn huis. Hij geeft ons weinig kans, maar we zullen hier toch vanavond terugkeren. Om 17:15u zijn we terug in ons hotel, maken toilet en gaan vlug eten in een Mc Donalds. De regen valt nog steeds met bakken uit de hemel, wanneer we om 19:20u richting Moa Point vertrekken. Hier brengen we enige tijd door met het op en afrijden van de oversteekplaats van de pinguïns. Maar zoals we reeds verwachtten: geen pinguïns. Terug in het hotel gaan we nog internetten, genieten we van de gratis koffie, maken dagverslag (ditmaal met herp-notities) en gaan slapen om 21:55u.

Zaterdag 9 december 2006.

De opkomende zon en een staalblauwe hemel, nodigen ons uit om te 5:50u op te staan. We douchen, maken toilet in een luxueuze badkamer en brengen onze bagagezakken in orde. Dan gaan we uitgebreid ontbijten aan het keuzebuffet van het Museum-hotel. Wanneer we om 8:45u vertrekken, regent het echter alweer. Om 9:16u arriveren we aan de ferryboot. We zijn niet alleen, er staat een zeer lange file van campers. Op de ferry moet iedereen uit de auto. We mogen naar keuze de overzet doorbrengen op één van de drie dekverdiepingen. Om 10:35u verlaten we de haven van Wellington, richting Picton. Aan boord maken we verslag, drinken koffie en gaan op het dek genieten van het varen. De Tasmaanse Zee is zeer wild, maar eenmaal tussen de fjorden van

Queen Charlotte Sound, is het uitzicht wondermooi. Om 13:45 rijden we met de camper uit de ferry-buik. In Picton gaan we benzine tanken en lunchen. Het weer hier op het Zuidereiland is ondertussen zonnig. Op weg naar Kaikoura houden we meerdere zoekstops, maar deze leveren echter niets op aan herpetologische notities. Wanneer we om 17:20u in Kaikoura aankomen, besluiten we om onmiddellijk te gaan reserveren voor een Whale-watch 's anderendaags. De zekerheid om walvissen te zien wordt bij de reservatie gegarandeerd, zoniet krijg je 80% van je inschrijvingsom terugbetaald. Het Walvis-bezoekerscentrum is prachtig ingericht met foto's, een ciné-zaal, een souvenirwinkel en een restaurant. We nemen ruim de tijd om hier alles nauwgezet te bekijken. De Kaikoura Top 10 Camping is vlug gevonden, maar ze verhuren geen bungalows. Ook blijken douche en sanitair erg tegen te vallen op hygiënisch gebied. Maar niet getreurd, want ook in primitieve omstandigheden kunnen we toilet maken. Zeker met het idee dat we morgen walvissen gaan zien... Volgens de reisgids is er goede mogelijkheid om aan de rotskust van Kaikoura pelsrobben te zien. Die plek is vlug gevonden, maar de dieren liggen op een ver in zee gelegen rotspartij. Dan gaan de hemelsluizen weer open en begint het te stortregenen. In Kaikoura is er geen tekort aan eetgelegenheden. Ons gekozen restaurant levert een uitstekende vismaaltijd en we nemen er nog een lekker dessert bovenop. Om 21:10u installeren we de bedden in onze camper en gaan vroeg slapen "vol spanning" voor de volgende dag.

Zondag 10 december 2006.

We hadden voor alle zekerheid 2 wekkers gezet, maar we zijn om 5:45u al wakker voordat die enige alarmsignalen kunnen geven. Het is droog buiten en 8°C maar met een gevoelstemperatuur beneden de 0°C. We maken eerst nog een rit met de camper naar een scenic view over het dorpje en de haven van Kaikoura, kwestie om ons even op te warmen aan de chauffage. Om 7:30u zijn we in het Walvis-bezoekerscentrum. In afwachting van het vertrek kijken we naar een video over walvissen en orka's. Dan gaan we met 50 toeristen op de bus, die ons naar de haven van Kaikoura zal vervoeren. We gaan aan boord van een zeer comfortabele speedboot. We zitten in lederen zetels en de 2 vrouwelijke gidsen geven allerhande informatie over wat ons te wachten staat. Na 3/4u varen, bereiken we de diepere zeekloof van 800m diepte. De zee is heel wild met als gevolg dat er meerdere deelnemers zeeziek worden. Om 9:28u is het bingo ... wanneer iedereen bovendecks wordt geroepen voor de eerste Sperm whale (potvis). Het betreft een gekend, maar niet dikwijls gezien exemplaar. De fotoapparaten en camera's klikken en gonzen dat het een lieve lust is. En zeker voor de spectaculaire duik met opgeheven staartvin. Dan moeten we onmiddellijk naar binnen, want iets verder is een 2^e exemplaar gesignaleerd. Na een kwartier varen, zien we inderdaad onze 2^e potvis Little Nick. Het is een goed gekend en dikwijls gezien individu, herkenbaar aan 2 doorzichtige gaatjes in zijn staartvin. Op de terugvaart krijgen we nog de kans kennis te maken met 5 Bonte dolfinen (*Lagenorhynchus obscurus*). Om 11:07u zijn we terug in de haven en brengt de bus ons terug naar het bezoekerscentrum. We gaan boodschappen doen en we lunchen in de camper. Om 12:48u verlaten we definitief Kaikoura richting Christchurch. Langs de kust houden we nog vlug een zoekstop. Hier observeren we 3 skinken, maar door de zonnige weersomstandigheden zijn ze te goed "opgewarmd" en het is ons onmogelijk om er eentje te vangen. Maar we hebben ze herkend als Common skink (*Oligosoma nigriplantare*). De 217km lange rit naar Christchurch is slaapverwekkend en in de camper - zonder airco - is het snikheet. Hier komt de MP3-player André alweer uitstekend van pas, om als chauffeur wakker en alert te fungeren. We houden nog een aantal zoekstops, maar zonder enig herp-resultaat. Om 17:00u rijden we de camping Meadow Park Christchurch Top Ten binnen en huren een simpele bungalow. We maken toilet en gaan dan een hamburger eten. Op de terugweg tanken we benzine en op de camping maken we verslag van een uiterst mooie dag. Om 21:30u gaan we tevreden slapen.

Maandag 11 december 2006.

Wat hebben we goed geslapen in onze bungalow, tot we door het gsm-alarm om 6:00u worden gewekt. Hoewel het buiten aangenaam weer is, moeten we toch even de verwarmingsradiator aanzetten. Na toilet en douche, vertrekken we om 7:05u richting Oamaru, om kennis te maken met een kolonie Dwergpinguïns (*Eudyptula minor*) en de Geelooepinguïn (*Megadyptes antipodes*). Aan Spencer Beach gaan we eerst de kustzone inspecteren, maar het notitieboekje blijft gesloten. In Orari kunnen we niet voorbijrijden aan een zeer uitnodigende rivierbedding. Maar we worden het in Nieuw-Zeeland gewoon, dat het hier dikwijls bij genieten van het landschap blijft en we onze vaardigheden voor het vangen van amfibieën en reptielen niet moeten gebruiken. Na de lunch in de camper rijden we verder richting Oamaru. Een zoekstop voorbij Hook levert toch 16 observaties op aan snel vluchtende skinken. Het is zeer warm, maar het lukt ons toch om een exemplaar te vangen en te determineren als de gekende soort **Oligosoma nigriplantare**. En ... we zijn daarom heel tevreden. Om 16:00u arriveren we in Oamaru en vinden maar na heel lang zoeken de Oamaru Park Top 10 camping. Hier huren we opnieuw een bungalow aan bijna dezelfde prijs van een staanplaats voor een camper (resp. 45 NZ\$ ipv 35 NZ\$).

De aangegeven observatieplek voor de Yellow-eyed penguin (*Megadyptes antipodes*) is mooi uitgebouwd op een rotspunt boven hun broedhelling. En we hebben (zij het dan zeer ver) al onmiddellijk 4 exemplaren in beeld, die uit de zee komen om hun jongen te voederen. En beneden zien we nog 4 exemplaren, die enigszins aarzelend eveneens hun broedplek met jongen op de helling willen bereiken.

Terug op de camping maken we verslag, gaan eenvoudig dineren en om 20:00u zijn we aan de observatieplek voor de Dwergpinguïns. Deze broeden in een dichtbegroeide steengroeve, die bijzonder goed bewaakt wordt en niet toegankelijk is (je moet overigens binnen gaan via het prachtige bezoekerscentrum). Hierachter werd een tribune gemaakt, van waarop de aan land komende pinguïns kunnen geobserveerd worden zonder enige vorm van verstoring. Het nemen van foto's is ten strengste verboden (cfr de flitslichten). Ja, en plotseling (zoals in de natuurdocumentaires) zien we een groep van 7 orka's, die het blijkbaar gemunt hebben op de pinguïns. Bij het invallen van de duisternis (rond 20:50u), komen er meerdere groepjes Dwergpinguïns aangezwommen. Uiteindelijk tellen we 221 dieren. Om 22:35u moeten we dit schouwspel verlaten. Bij de terugkeer naar de camping hebben we het geluk, enkele in een oude loods broedende Dwergpinguïns toch nog te kunnen fotograferen. We blijven vertellen over deze onvergetelijke avond, tot we om 23:20u onder de lakens kruipen.

Dinsdag 12 december 2006.

Na het vroeg opstaan te 6:10u, zijn we meteen in onze nopjes. We hadden bij de voorbereiding van deze reis van Henk Strijbosch de informatie gekregen dat - het hier dichtbij Oamaru gelegen - Macreas Flat voor ons "the place to be" was met veel omkeerbare stenen. We gaan eerst vlug boodschappen doen, tanken en op weg naar Macreas Flat, is het volgens onze reisgids een must om even halt te houden bij de Moeraki Boulders. Dit is een toeristische bezienswaardigheid van meerdere rolronde keien, waarvan sommige met diameter van 2m. De nabijgelegen dichtbegroeide en volop in de opkomende zon gelegen kusthelling, is zo uitnodigend (cfr het voorkomen van de Juweelgekko), dat we hier zeer minutieus op zoek gaan ... maar zonder enig resultaat. Het Moeraki Boulders bezoekerscentrum is ondertussen open gegaan en we genieten hier van een heerlijke koffie (flat white). De zeer enthousiaste uitbater wil alles weten over ons doen en laten en kijkt ervan op, dat we zo ver van huis naar "hagedissen" komen zoeken. Hij bevestigt overigens dat er hier soms groene hagedissen worden gezien.

Dan vertrekken we richting Macreas Flat en ja hoor ... dit is veelbelovend. Bij een eerste zoekstop, vangen we meerdere exemplaren Common skink (**Oligosoma nigriplantare**) en ook onze eerste (en trouwens enige gedurende de gehele reis) amfibiesoort, nl. boomkikker Whistling frog (**Litoria ewingii**), zowel adulte als subadulte exemplaren. Eindelijk volop genieten met uitgebreide foto- en filmsessies. Na de lunch rijden we nog verder door het gebied, maar alle bijkomende zoekstops leveren enkel juveniele en adulte Common skink (**Oligosoma nigriplantare**) op.

Op de terugweg naar Oamaru gaan we op zoek in het Matakea Scenic Reserve, maar zonder herp-notities. In Oamaru aangekomen, vinden we een kleine, zeer gezellige camping en huren een moderne (nieuwe) bungalow voor amper 40 NZ\$. De eigenares is zeer enthousiast over België, want haar dochter geeft les in de Internationale school van Brussel. Na zeer uitgebreid douchen en toilet maken, gaan we op zoek naar het restaurant, dat onze camping-uitbaatster sterk had aanbevolen, nl. Fleur's Place. En ja hoor, een restaurant in een oud vissershuisje, met veel smaak voor het origineel concept ingericht. Gelukkig zijn we er vroeg genoeg, want er is nog maar één tafeltje vrij. De aanbeveling loonde de moeite. Het diner was heerlijk! Het was zijn hogere prijs zeker waard voor het bijna 3u uitgebreid tafelen met alles erop en eraan.

In onze bungalow hebben we nog de moed om verslag van de vorige dag (we staan achter) te maken en gaan dan - eens uiterst tevreden van de herpetologische dagwaarnemingen - slapen om 22:05u.

Woensdag 13 december 2006.

Gelukkig staan we nu eens op bij gezellige en aangename weersomstandigheden. Aangezien de uitbater van de Moeraki Boulders zinspeelde op het voorkomen van mogelijke groene gekko's, gaan we weer bij de eerste warmte van de opkomende zon, de kusthelling onderzoeken. Helaas zonder succes. Bij onze vriendelijke uitbater bestellen we een ontbijt en maken we verslag van eergisteren, zodat onze lijst weer volledig is bijgewerkt. Op zijn advies besluiten we in de voormiddag de kustzone tot aan Palmerstone en 's namiddag de Trotters Gorges Scenic Reserve te gaan inspecteren. Aangezien we dichtbij het lekkere restaurant (Fleur's Place) van de vorige avond passeren, gaan we voor vanavond nog maar eens reserveren.

De meerdere zoekstops nabij Palmerstone resulteren in een visuele (niet te vangen) skinkensoort. Wanneer we na de lunch te 13:40u in de Trotters Gorges aankomen, regent het en beslissen we om een siësta te houden. We zitten blijkbaar een beetje door onze krachten. Om 15:10u zijn we terug actief en verschillende zoekstops in dit prachtige gebied leveren helaas niets op. Maar wanneer we het reservaat verlaten, kunnen we niet voorbij een kleine steengroeve. En hier maken we kennis - zowel visueel als via vangst - met de 8^e herpetologische soort op 14 dagen, nl. de McCann's skink (**Oligosoma maccanni**). We bestuderen uitgebreid deze skink gevolgd door de nodige foto- en filmsessies. Nieuwe soorten zien in Nieuw-Zeeland is immers niet evident! Om 17:34u arriveren we op de camping, maken toilet en gaan dan naar onze afspraak van 18:30u in Fleur's Place (en we zijn niet de eerste gasten). Om 20:00u gaan we terug naar de Moeraki Boulders om nu eens bij valavond de kusthelling op gekko's te onderzoeken. Maar weeral zonder resultaat. Om 22:00u maken we dagverslag en gaan we slapen in onze zeer comfortabele bungalow.

Donderdag 14 december 2006

Vandaag vertrekken we naar het schiereiland Otago Peninsula. Om 7:00u verlaten we de Moeraki-camping en amper 1 uur later zijn we al in Dunedin. De zon is ondertussen goed van de partij, maar er staat een hevige wind. Hier in Dunedin gaan we bij de toeristische dienst informeren naar de bezoekmogelijkheden bij de kolonie Northern royal albatros (*Diomedea sanfordi*) op Tairoa Head en van de kolonie Geelooptinguïns. Het onthaal is

uiterst vriendelijk en de reservaties zijn onmiddellijk geboekt: vandaag om 11:00u voor de albatrossen en morgen 10:30u voor de pinguïns. We vertrekken onmiddellijk naar Tairoa Head, waar we om 9:00u aankomen. Het albatros-bezoekerscentrum is bijzonder mooi ingericht met infostanden, tentoonstellingen, souvenir-winkel en restaurant. Het is er zeer druk! Aangezien we nog ruimschoots 2u tijd hebben, gaan we eerst een camping zoeken en die is vlug gevonden in Portobello. We huren een zeer comfortabele studio en vertrekken dan opnieuw naar de albatroskolonie, waar we om 10:30u aankomen, dus nog tijd voor een koffie en gebak! Om 11:00u stipt krijgen we van de gids eerst een videofilm over het leefgedrag van de albatros. We hebben geluk, aangezien de vogels op dit moment broeden (van oktober tot februari - van maart tot september zijn ze op zee). Hierna gaan we naar een hooggelegen panoramakamer met een prachtig uitzicht op de helling, waar we 5 koppels zien broeden. Langs en boven de helling zweven sierlijk deze albatrossen met een spanwijdte van 3,5m. Op de helling broedt ook - als enige kolonie op het Zuidereiland - de aalscholversoort Stewart island shag (*Leucocarbo chalconotus*). Na anderhalf uur is de rondleiding gedaan en rijden we terug naar de camping. De eigenares had ons beloofd dat ze tegen onze terugkeer meer informatie zou hebben over een 350m hoge heuveltop, waar de zeldzame Juweelgekko nog zou voorkomen. En inderdaad ze wijst ons de plek aan, voegt er aan toe dat ze zelfs de toelating van de eigenaar heeft en dat wij op zijn eigendom mogen komen. Het wordt een zware klimtocht (bij 23°C in de schaduw), langs een steile helling naar de top van de heuvel. Hier zoeken we gedurende anderhalf uur zeer minutieus, maar observeren geen enkel reptiel. Op de terugrit gaan we tanken, inkopen doen en rijden we door naar Dunedin, waar we "pizza à volonté" gaan eten. Om 19:30u zijn we terug op de camping, maken we verslag van (alweer) een amfibie- en reptielloze dag en gaan we vroeg slapen.

Vrijdag 15 december 2006

De studio en de bedden zijn zo comfortabel, dat we heerlijk slapen tot de wekker rinkelt. Het weer ziet er zeer slecht uit. Tijdens de voorbereiding hadden we van Ton Stumpel informatie gekregen over het voorkomen van de Juweelgekko op dit Otago schiereiland. We vertrekken om 7:28u naar de aangegeven plek (wordt wel op verzoek geheim gehouden). Maar gelet op de 10:30u-reservatie voor de Geelooepinguïn, moeten we vertrekken en hier later terugkeren. Onderweg houden we enkele zoekstops, maar zonder herp-resultaat. In het Pinguïn bezoekerscentrum is de gids stipt op tijd. We krijgen een film te zien over het leefgedrag en van de beschermingsmaatregelen voor deze zeer zeldzame pinguïnsoort. Dan worden we met een antiek busje naar het eigenlijke natuurreservaat gevoerd. Het gebied is zeer goed afgeschermd en beheerd, maar desondanks gaat het slecht met de kolonie. Anno 2006 zijn er nog amper 27 bezette nesten en dit jaar zijn er alweer veel jongen gestorven. In het reservaat zijn er afgeschermd loopgraven gemaakt, langs waar we tot heel dicht bij de nesten kunnen wandelen en fotograferen, zonder de pinguïns te verstoren.

Na anderhalf uur is het bezoek gedaan en vertrekken we naar de plek voor onze nieuwe gekkosoort. En ja daar aangekomen is het onmiddellijk bingo met een eerste observatie van de Jewelled gekko (***Naultinus gemmeus***). Maar het dier zit in een zeer dichtbegroeide en voor ons ondoordringbare doornachtige struik. De gekko is goed opgewarmd (temperatuur is 23°C in de schaduw) en hij gelukt erin om probleemloos te ontsnappen. Met zijn groene kleur en vlektekening, gaat hij volledig op in de omgeving, waarin hij verdwijnt met kameleonallures! We markeren wel de plek op de grond en zoeken verder. Een uur later zien we een tweede, een adult zonnend exemplaar, dat we voorzichtigheidshalve eerst proberen te fotograferen en te filmen. Maar ook deze is hierna ons te vlug af en verdwijnt in het niet. Omdat we dachten dat ze zich op de grond lieten vallen, hield Freddy de bodem in het oog terwijl André van bovenaf een vangstpoging onderneemt. Maar ook deze tactiek brengt geen aarde aan de dijk! We brengen ook hier een markering aan op de grond. Dan keren we op onze stappen terug,

want we beseffen dat we in al onze hevigheid "vergeten" zijn om te lunchen. De boterhammen zijn vlug naar binnen gespeeld. Hierna trekken we terug het gebied in en observeren met de verrekijker een derde en vierde zonnend exemplaar. Maar ook beiden weten ons te ontsnappen. De dieren zien ons blijkbaar van ver aankomen en verdwijnen in de doornachtige begroeiing. We beslissen om deze plekken ook te markeren en houden het verder voor bekeken. We zullen de volgende dag - bij het opkomen van de zon en de eerste warme zonnestrallen - enkele nieuwe vangpogingen ondernemen. Maar we zijn al super tevreden met deze visuele waarnemingen.

Om 17:00u zijn we in onze studio, gaan we douchen en vertrekken naar Dunedin om er terug dezelfde "pizza à volonté" te gaan eten. Terug op de camping gaan we e-mailen en verlengen we ons verblijf met 2 dagen. Eindelijk kunnen we terug een herpetologisch dagverslag maken en zien we al met spanning uit naar de volgende dag... om toch zo'n groene rakker te kunnen vangen.

Zaterdag 16 december 2006

Het regent hevig wanneer we pas om 6:30u door het gsm-alarm worden gewekt. We organiseren voor de eerste keer tijdens dit verlof alles zeer rustig: ontbijt, toilet maken, orde op zaken stellen en napraten over de vorige waarnemingsdag bij een lekker tasje oploskoffie. In afwachting dat de zon erdoor komt, vertrekken we via Dunedin naar Waihola. Onderweg tanken en inkopen doen en het regent nog steeds. Tijdens een koffiebreek in de Swan Bar (nog ingericht zoals tijdens de vorige eeuwwisseling) in Waihola, krijgen we van de bejaarde eigenaar een volledige info over plekjes waar in de provincie Otago nog hagedissen zouden zitten. We spenderen hier meer dan een uur, luisterend naar ook andere oude verhalen van de eigenaar. Wanneer we hier weggaan, regent het nog steeds, zodat we beslissen terug te keren via de Scenic South Road, langs de kust. Na de lunch in de camper, houden we halt in Dunedin en gaan (noodgedwongen door de regen) in de winkelstraten wandelen. Gelukkig zijn deze - ter breedte van het voetpad - volledig overkapt en kan de hevige regen ons niet deren. Om 17:30u komt de zon er plotseling door. Wij dus onmiddellijk richting Juweelgekko, maar daar aangekomen begint het terug hevig te regenen. Zodoende gaan we maar vroeg dineren maar we moeten het kort houden: er is enkel een tafel vrij van 18:00u tot 19:00u. We verlaten op tijd het restaurant, rijden in hevige regen terug naar de camping, waar we vroeg gaan slapen (in de hoop dat het morgen zonniger weer is voor een mogelijke vangst van een Juweelgekko).

Zondag 17 december 2006

Bij het opstaan om 6:00u is het nog steeds aan het regenen en hangen er dikke grijze wolken. We nemen ruimschoots de tijd voor douche en ontbijt en maken verslag van de voorbije dag. Maar om 10:41u breekt de zon door, zodat we onmiddellijk vertrekken naar de bewuste gekko-plek. En ja hoor een eerste Juweelgekko wordt hier nu wel gemakkelijk gevangen. Hij wil namelijk ook intens genieten van de zonnewarmte na de voorbije regendagen en vertoont geen enkel vluchtgedrag). Het is werkelijk een prachtig grasgroen gekleurde gekko en bovendien blijkt het een hoogdrachtig wijfje te zijn. Na het opnemen van de biometrische gegevens en het uitgebreid fotograferen, vangen we om 12:14u op de tweede gemerkte plaats een mannetje Juweelgekko en om 12:51 een derde exemplaar.

Overgelukkig rijden we terug naar de camping, waar we nog op de kamer lunchen. Hierna worden de reiskoffers ingepakt en verlaten we definitief Portobello, na eerst nog enkele proviandaankopen en een tankbeurt.

Op weg naar Oamaru houden we zelfs geen herpetologische zoekstops meer. Om 17:58u arriveren we op de reeds gekende Oamaru camping en huren er terug een bungalow. We willen namelijk een tweede keer vanop

de tribune aan de steengroeve, de Dwergpinguïns gaan observeren. Om 20:30u zijn we ter plaatse. De gids vertelt dat hier al 15 jaar onderzoek wordt gedaan en dat de geringste individuen tussen de 7 en 25 jaar oud zijn. Bij het invallen van de schemering komt er een eerste groepje van 10 dieren voorzichtig aan land om hun jongen te gaan voeden. Uiteindelijk tellen we 233 pinguïns, die in kleine groepjes aankomen. We genieten hiervan tot 22:45u en tevreden met de observaties van deze unieke dag, gaan we pas na middernacht slapen.

Maandag 18 december 2007

We slapen nog als de wekker om 6:30u afloopt. Het is buiten prachtig weer, de zon schijnt al intens, er is geen wind en het is 11°C. We beseffen dat deze reis stilaan naar het einde loopt en dat we uiterst blij zijn met zowel de nummer 1 (Tuatara) als met de vangst van 3 Juweelgekko's. Dan oppert Freddy het idee dat hij graag een helikoptervlucht zou willen maken boven de Nieuw-Zeelandse Alpen op dit Zuidereiland. Dit voorstel vindt bijval en we vertrekken richting Omarama. Het wordt een rit van 2 uur op een autoweg met amper enkele bochten. Om 9:00u komen we aan in Omarama. Er is vandaag nog plaats op de helikoptervlucht, die om 11:00u vertrekt vanuit Glentanner Park. Om 10:45u staan we klaar aan de helikopterbasis en een half uurtje later stijgen we op met nog 4 andere toeristen. En de vlucht wordt een fantastische beleving met prachtige uitzichten op gletsjers, meren en op meerdere bergen van 3.000m hoogte. We maken een korte landing op de Lindberg Dome, waar we gedurende een tiental minuten mogen rondstappen in een sneeuwlaag van 30cm. Hierna wordt er van plaats gewisseld in de helikopter, zodat de twee middelste passagiers nu aan het venster komen te zitten om te fotograferen. Na een vlucht van bijna één uur, landen we terug aan ons vertrekpunt. We lunchen vlug in de camper aangezien we in deze - voor ons volledig nieuw biotoop - vlug op herpetologische zoektocht willen gaan. Na amper enkele stenen te hebben omgedraaid vangen we als nieuwe soort Common gekko (**Hoplodactylus maculatus**) en ook een Common skink (**Oligosoma nigriplantare**). Dan rijden we naar Twizel, waar we om 15:40u aankomen. We beslissen om het Kaki Black Stilt Visitor Hide reservaat te gaan bezoeken. Hier wordt er gekweekt met de zeldzaamste steltlopers ter wereld, nl. de Zwarte steltkluut. Om 16:30u arriveert de gids en een medewerkster, die als Franse tolk zal fungeren (wat een service ... hoewel wij Engels praten en dit niet hadden gevraagd). Het blijkt dat wij de enige 2 deelnemers zijn. De rondleiding is zeer interessant en we vernemen dat er nog amper 250 Zwarte steltkluten in de Nieuw-Zeelandse natuur leven. Door dit project slaagt men erin om toch jaarlijks een 100 gekweekte vogels vrij te zetten. Vanuit een schuilhut, kunnen we in een kweekkooi een paring observeren (waar de gids ook enthousiast over was). Hierna gaan we in Twizel een zeer eenvoudige unit (wat wel onze meest primitieve zal blijken) van amper 4m² huren. We maken toilet en dagverslag en gaan lekker kip eten in het ons aangeraden restaurant. We blijven hier nog lang napraten over deze fantastisch mooie dag, want in de unit is er alleen plaats om te slapen. Om 23:00u liggen we onder de wol.

Dinsdag 19 december 2006

Niet alleen de ruimte in de unit was ondermaats, ook de bedden waren absoluut niet comfortabel. Om 5:30u zijn we al wakker en vertrekken onmiddellijk. Het blijkt mooi weer te zijn, er is totaal geen wind en er heerst een aangename temperatuur van 13°C. Om 7:47u arriveren we bij het Lake Tekapo en genieten van het prachtig blauw gekleurde water, de kleurrijke lupinevelden en de eindeloze bergketens rond dit meer.

Op weg naar Christchurch houden we nog enkele zoekstops te Fairlie, Geraldine, Rangitata, maar er valt hier niets te noteren op herpetologisch gebied. We lunchen in de camper en arriveren om 15:00u in Christchurch. Hier huren we - op dezelfde camping van 10 december, nl. Meadow Park Christchurch Top 10 Camping - een

zeer comfortabele bungalow, met eigen douche en toilet. Het is tijd om onze reistassen definitief in te pakken, want morgen vertrekken we naar België. Om 17:00u gaan we voor de laatste keer in Pizza Hut van het buffet à volonté genieten. Om 20:00u zijn we terug op de camping, maken ons dagverslag en gaan om 22:00u slapen.

Woensdag 20 december 2006

We slapen uit tot 7:00u, nemen uitgebreid ontbijt en leggen de laatste hand aan het in orde brengen van de bagage. We maken ook de camper proper, zij het dan wel op eenvoudige wijze. Deze voormiddag zullen we doorbrengen met een stadsbezoek aan Christchurch. De stad geeft een zeer rustige indruk en we genieten van het wandelen. We kopen nog enkele souvenirs en om 12:00u staan we aan het verhuurbedrijf Apollo om onze camper in te leveren. Dit verloopt zonder moeilijkheden en we krijgen ook de service, dat ze ons gratis naar de luchthaven brengen. Wanneer we in de luchthaven aan de paspoortcontrole inchecken, voelen we het al aankomen. We worden apart geroepen en elk afzonderlijk gecontroleerd op volledige inhoud van zakken, portefeuille, rugzak, enz.. . De DOC is er dus nog steeds van overtuigd dat we smokkelaars zijn. Na elk van ons 3/4u te hebben gecontroleerd, moeten we nog bijna een uur wachten. Tijdens deze tijdspanne werd ook onze afgegeven bagage gecontroleerd (bij thuiskomst zijn de hangslotjes doorgeknipt). Hoewel dit als een effectieve natuurbeschermingsmaatregel kan beschouwd worden, heeft dit voorval toch op ons zenuwstelsel een nadelige invloed gehad. Om 15:43u stappen we in het vliegtuig voor de bijna drie uur durende vlucht naar Sydney; dan 8:35u vliegen naar Bangkok (het is ondertussen **Donderdag 21 december 2006**) om vervolgens na 12:00u vliegen in London aan te komen. Maar hier heerst er totale chaos door een dikke mist. Wij kunnen wel veilig landen, maar alle vertrekvluchten zijn afgelast. We halen wereld-nieuws! De luchthaven is een echte mierenhoop van mensen en nergens wordt aangegeven waar je terecht kan voor info over de uitgestelde vluchten. Uiteindelijk komen we terecht in een eindeloze mensenfile, waar we onze beurt moeten afwachten voor een vervangend transport naar België. In de open tenten waait een ijsskoude wind en vooral oudere mensen geraken in paniek. Ondertussen horen we dat ook de Thalys naar Brussel volgeboekt is. Maar Freddy gaat op pad en weet uiteindelijk via een British Airways ambtenaar toch nog 2 plaatsen op de trein van 13:00u te boeken. We nemen onmiddellijk een typisch Engelse taxi naar Waterloo Station. We zijn hier ruimschoots op tijd en na ophaling van de tickets drinken we nog rustig een koffie. Om 13:40u vertrekken we naar Brussel, waar we om 16:10u aankomen en overstappen op de trein naar Berchem. Er blijkt in Antwerpen Centraal een brand te zijn, met als gevolg dat iedereen moet uitstappen in Berchem. In deze werkelijk gigantische chaos, wordt de portefeuille van Freddy gestolen. Een domper op onze terugkeer. Vriend Paul staat ons op te wachten om ons naar huis te vervoeren. André en Freddy nemen afscheid van elkaar, beseffende dat ze alweer van een uniek prachtige herpetologische reis hebben kunnen genieten.

6. BIOMETRISCHE GEGEVENS.

Hiernavolgend wordt per soort in tabelvorm, een samenvattend overzicht gegeven van onze herpetologische notities. Waar de omstandigheden dit toelieten, werd het waargenomen dier gevangen om biometrische gegevens (lengte, gewicht, geslacht, enz...) te verzamelen. Onder de tabel geven we een zeer summiere toelichting van onze notities betreffende habitat, gedrag en andere vermeldenswaardigheden. Waar nodig en relevant, worden in een korte toelichting ecologische literatuurgegevens toegevoegd. Hiervoor baseerden wij ons op Gill & Whitaker (2001). Om de leesbaarheid van de besprekingen vlot en aangenaam te houden, worden deze auteurs niet telkens vernoemd.

In punt 9 wordt een overzicht gegeven van de gebruikte afkortingen.

6.1. Amphibia

6.1.2. Hylidae

LITORIA EWINGII											
VINDPLAATS	OBSERVATIE		AANTAL				ALT m	SEX	LEEF- TIJD	KRL mm	GEW gr
	2007	UUR	HV	VO	VS	AUD					
Macreas Flat	12/12	09:47	1	-	-	-	280	-	adult	42	4,4
Macreas Flat	12/12	09:47	1	-	-	-	280	-	adult	34	3,2
Macreas Flat	12/12	09:47	1	-	-	-	280	-	adult	38	4,4
Macreas Flat	12/12	12:50	-	1	-	-	502	-	juveniel	-	-
Macreas Flat	12/12	12:59	-	3	-	-	502	-	subadult	-	-

Wij vonden onze exemplaren in een biotoop waar we ze niet verwachtten: op een rotsachtige heuveltop en zonder enige waterpartij in de omgeving.

Deze bruingekleurde boomkikker is geïntroduceerd vanuit Tasmanië en herkenbaar aan een donkere streep van de snuitpunt, door het oog lopend tot aan de oksel. De binnenkant van de achterpoten zijn mooi geel-oranje van kleur. Ze zijn vrij algemeen aan te treffen onder hout en stenen verscholen.

Op het Zuidereiland is de soort tot boven de boomgrens aangetroffen. Het wijfje legt ongeveer 700 eitjes in stilstaand water. Bij de metamorfose zijn de larven 50mm groot. Mannetjes kunnen 37mm groot worden en de wijfjes 47mm.

6.2. Reptilia

6.2.1. Sphenodontidae

SPHENODON PUNCTATUS													
VINDPLAATS	OBSERVATIE		AANTAL			ALT m	SEX	LEEF- TIJD	TL mm	KRL mm	SL prim	SL sec	GEW gr
	2007	UUR	HV	VO	VS								
Tiritiri-Matangi Island	03/12	22:05	1	-	-	74	-	adult	361	194	167	-	323
Tiritiri-Matangi Island	03/12	22:45	1	-	-	74	-	adult	425	246	135	44	563
Tiritiri-Matangi Island	03/12	22:47	-	1	-	74	-	adult	-	-	-	-	-
Tiritiri-Matangi Island	03/12	23:05	1	-	-	74	-	adult	328	194	98	36	290

Ons hoofddoel van deze reis, kon zo maar eventjes aan de hand van 4 Tuatara's (Brughagedissen) bestudeerd worden (3 vangsten en 1 visuele waarneming). De duisternis was amper ingevallen of op de gekende plaatsen was het bingo. De Tuatara's hebben amper een vluchtgedrag, maar ze kunnen wel goed bijten (cfr de vinger van André).

We schrokken wel even toen we een niet in de literatuur beschreven gedrag "hoorden": de dieren communiceerden onderling door een continu herhalend luid "tok-klok-tok". We hadden de indruk dat ze dit deden bij dreigend gevaar (ook toen ze vastgenomen werden). Ja, en of het fotogenieke hagedissen waren!

Vanuit de literatuur kunnen we het volgende samenvatten:

- (1) *het zijn echte dinosauriërs, die al 220 miljoen jaren geleden op aarde leefden en sindsdien ondergingen ze geen enkele "evolutie";*
- (2) *het is het enige reptiel dat in een aparte orde en familie voorkomt;*
- (3) *daar waar ze vroeger ook op het vasteland leefden, is hun voorkomen nu beperkt tot een 30-tal eilanden (die pestvrij werden gemaakt) in de Marlborough Sounds area en langs de oostkust van het Noorder-eiland van Northland tot de Bay of Plenty;*
- (4) *ze kunnen tot 600mm groot worden en een leeftijd bereiken van meer dan 100 jaar;*
- (5) *ze hebben geen oopening, geen penis maar wel restanten van een derde parietaal oog (zonder visuele functie, maar reageert wel op licht en activeert bepaalde interne organen);*
- (6) *ze zijn pas geslachtsrijp na 20 jaar; na de paring in januari slaat het wijfje het fertiele sperma op gedurende 10-12 maanden; ze legt een 8-15 eieren die pas na 12 à 15 maanden uitkomen.*

6.2.2. Gekkonidae

HOPLODACTYLUS MACULATUS													
VINDPLAATS	OBSERVATIE		AANTAL			ALT m	SEX	LEEF- TIJD	TL mm	KRL mm	SL prim	SL sec	GEW gr
	2007	UUR	HV	VO	VS								
Glentanner Park	18/12	12:58	1	-	-	607	♀	adult	112	66	14	32	6,0
Glentanner Park	18/12	13:38	1	-	-	607	♂	subadult	92	46	46	-	2,4
Glentanner Park	18/12	13:47	-	1	-	538	-	-	-	-	-	-	-

We konden deze soort maar op één plaats, nabij Glentanner Park op het Zuidereiland observeren (het zou nochtans de meest algemene gekkosoort van Nieuw-Zeeland zijn). Op minder dan 1 uur tijd, vingen we hier onder stenen 3 exemplaren.

Deze gekko komt algemeen voor op zowel het Noorder- als het Zuidereiland en dit tot op 1700m hoogte. Hoofdzakelijk nachtactief en eerder grondbewonend. Alleen in Nieuw-Zeeland leggen gekko's geen eieren, maar worden de jongen (meestal tweelingen) levendbarend geboren. Ze communiceren onderling via specifieke geluiden. Het zijn omnivoren, die zowel insecten als fruit eten tot zelfs nectar. Sommigen voeden zich zelfs met uitgebraakt voedsel van zeevogels. Nabij Wellington werd een populatie gedetailleerd bestudeerd en werd o.m. vastgesteld dat deze soort vrij oud kan worden (13-17 jaar).

NAULTINUS GEMMEUS													
VINDPLAATS	OBSERVATIE		AANTAL			ALT m	SEX	LEEF- TIJD	TL mm	KRL mm	SL prim	SL sec	GEW gr
	2007	UUR	HV	VO	VS								
Otago Peninsula	15/12	13:28	-	1	-	17	-	-	-	-	-	-	-
Otago Peninsula	15/12	16:04	-	1	-	17	-	-	-	-	-	-	-
Otago Peninsula	15/12	16:42	-	1	-	17	-	-	-	-	-	-	-
Otago Peninsula	17/12	11:01	1	-	-	17	♀	adult	148	64	84	-	9,2
Otago Peninsula	17/12	12:14	1	-	-	17	♂	adult	138	62	76	-	7,4
Otago Peninsula	17/12	12:51	1	-	-	17	♀	adult	150	69	81	-	12

Na de Tuatara kunnen we dit wel de tweede mooiste reptielsoort van de reis noemen. Hij werd door de Engelsen Juwelengekko genoemd - ook de wetenschappelijke naam gemmeus betekent edelsteen - vanwege zijn vlekken tekening. Voor de eerste dieren die we observeerden, lukte het ons helemaal niet om er een te vangen. Het was alsof ze in het niets verdwenen. Eerst dachten we dat ze zich op de grond lieten vallen, maar dit bleek niet het geval te zijn. Pas na anderhalve dag regenen en toen de zon volop begon te schijnen, slaagden we er wel in om ze te vangen.

Met hun kameleonachtig vluchtgedrag en hun prachtig, grasgroene lichaamskleur, is het niet verwonderlijk dat er maar weinig over het leefgedrag van deze gekkosoort gekend is! Opmerkelijk is het gebruik van hun staart als grijporgaan, wat zeer uitzonderlijk is in de hagedissenwereld (komt alleen voor bij de kameleons). Hun tenen zijn niet - zoals bij de meeste gekko's - verbreed maar wel vingervormig.

Alle Naultinus gekko's zijn endemisch voor Nieuw-Zeeland. Het is een dagactieve soort met een uitgesproken klimmende leefwijze en ze bereiken een lichaamslengte tot 80mm. In september-oktober wordt er gepaard (ons eerst gevangen dier was een hoogdrachtig wijfje). Hun jongen worden geboren tussen februari en mei.

6.2.3. Scincidae

CYCLODINA AENEA													
VINDPLAATS	OBSERVATIE		AANTAL			ALT m	SEX	LEEF- TIJD	TL mm	KRL mm	SL prim	SL sec	GEW gr
	2007	UUR	HV	VO	VS								
Whangaparaoa	01/12	11:40	1	-	-	51	-	adult	-	-	-	-	-
Whangaparaoa	01/12	11:46	1	-	-	51	-	adult	-	-	-	-	-
Whangaparaoa	01/12	11:52	-	1	-	51	-	adult	-	-	-	-	-
Whangaparaoa	01/12	13:05	-	1	-	51	-	adult	-	-	-	-	-

Onze geplande ontmoeting met de in Nieuw-Zeeland wonende herpetoloog Keith Corbett, is werkelijk een succes geworden. Op één dag toonde hij ons 4 van de 10 reptielen, die wij gedurende de hele reis konden observeren. Keith had op een aantal plekje houten en ijzeren plankjes gelegd en deze werden blijkbaar door de 4 soorten geapprecieerd. Ze zijn wel uiterst schuw en weten bliksemsnel te ontsnappen.

De Copper skink is met zijn amper 60mm KRL de kleinste inheemse skink, die gemakkelijk kan herkend worden door het ontbreken van een "teardrop" onder het oog. In Nieuw-Zeeland houdt de soort zich graag op nabij de mens. Hoewel dagactief, komt ze raar of zelden te voorschijn vanuit haar schuilplaats.

CYCLODINA ORNATA													
VINDPLAATS	OBSERVATIE		AANTAL			ALT m	SEX	LEEF- TIJD	TL mm	KRL mm	SL prim	SL sec	GEW gr
	2007	UUR	HV	VO	VS								
Whangaparaoa	01/12	11:49	1	-	-	51	-	adult	-	-	-	-	-
Whangaparaoa	01/12	12:32	-	2	-	51	-	adult	-	-	-	-	-

De Ornate skink komt enkel voor op het Noordereiland en ook deze 3 observaties hebben we te danken aan Keith Corbett. Kenmerkend is de witte of gele "teardrop" - zwart afgeboord - onder het oog. Het is een schuwe en nachtactieve skink. De jongen worden geboren januari-februari. Het menu bestaat hoofdzakelijk uit kevers, spinnen en mijten. Ze hebben een heel kleine home range en soortgenoten worden niet geduld!

LAMPROPHOLIS DELICATA													
VINDPLAATS	OBSERVATIE		AANTAL			ALT m	SEX	LEEF- TIJD	TL mm	KRL mm	SL prim	SL sec	GEW gr
	2007	UUR	HV	VO	VS								
Whangaparaoa	01/12	12:44	2	-	-	-	adult	-	-	-	-	-	
Whangaparaoa	01/12	13:45	1	-	-	-	juveniel	-	-	-	-	-	
Whangaparaoa	01/12	13:48	-	1	-	-	adult	-	-	-	-	-	

Alweer dank zij Keith Corbett, konden wij kennis maken met de kleinste skinkensoort van Nieuw-Zeeland. De Rainbow skink is in 1960 ingevoerd op het Noordereiland. Hij is een dagactieve groundbewoner, die voorkomt in alle mogelijke biotopen, op voorwaarde dat er op de bodem schuilplaatsen zijn van allerhande bladafval, stenen, vegetatie, enz... De wijfjes leggen - op gezamenlijke plekjes - elk 2 tot 5 eieren en de jongen worden geboren in februari-maart.

OLIGOSOMA MACCANNI													
VINDPLAATS	OBSERVATIE		AANTAL			ALT m	SEX	LEEF- TIJD	TL mm	KRL mm	SL prim	SL sec	GEW gr
	2007	UUR	HV	VO	VS								
Trotters Gorge (Dunedin)	13/12	15:30	1	-	-	26	-	adult	135	64	62	9	5,1
Trotters Gorge (Dunedin)	13/12	15:34	-	1	-	26	-	adult	-	-	-	-	-

Het onderscheid tussen de McCann's skink (*Oligosoma maccanni*) en de Common skink (*Oligosoma nigriplantare*) is zeer moeilijk. Op basis van de verspreidingskaart van Reardon & Torcher (2003) lukte ons dit enkel met zekerheid voor deze 2 exemplaren.

Deze dagactieve skink is een echte zonneklopper en komt enkel voor op het Zuidereiland van zeeniveau tot een altitude van 1500m. Hij kan een KRL bereiken van 73mm en geeft de voorkeur aan droge, rotsachtige gebieden met tussock grasland.

OLIGOSOMA MOCO													
VINDPLAATS	OBSERVATIE		AANTAL			ALT m	SEX	LEEF- TIJD	TL mm	KRL mm	SL prim	SL sec	GEW gr
	2007	UUR	HV	VO	VS								
Whangaparaoa	01/12	12:15	1	-	-	51	♀	adult	-	-	-	-	-
Whangaparaoa	01/12	12:26	1	-	-	51	-	juveniel	-	-	-	-	-

Doordat Keith Corbett ook voor ons een betredingsvergunning had aangevraagd voor de Marinebasis op de uiterste punt van het Whangaparaoa Schiereiland, kon hij ons één van de zeldzame plaatsen tonen, waar de soort nog voorkomt. Wij hadden bovendien het geluk een zeer mooi, adult wijfje te kunnen vangen en gedetailleerd in de hand te bestuderen.

De Moko skink komt enkel voor op het Noordereiland in de omgeving van Auckland, Bay of Plenty en op de Noordoostelijk gelegen eilanden.

OLIGOSOMA NIGRIPLANTARE													
VINDPLAATS	OBSERVATIE		AANTAL			ALT m	SEX	LEEF- TIJD	TL mm	KRL mm	SL prim	SL sec	GEW gr
	2007	UUR	HV	VO	VS								
Wellington	08/12	15:21	1	-	-	2	-	adult	106	48	58	-	2,3
Wellington	08/12	15:26	1	-	-	2	-	adult	79	58	6	15	3,4
Wellington	09/12	15:31	-	1	-	2	-	adult	-	-	-	-	-
Wellington	09/12	15:38	-	2	-	2	-	adult	-	-	-	-	-
Wellington	09/12	15:39	-	1	-	2	-	adult	-	-	-	-	-
Wellington	09/12	15:43	-	1	-	2	-	adult	-	-	-	-	-
Kaikoura	10/12	13:56	-	3	-	-	-	adult	-	-	-	-	-
Christchurch	11/12	13:58	-	16	-	3	-	adult	-	-	-	-	-
Christchurch	11/12	14:22	1	-	-	3	-	adult	100	54	26	20	2,7
Macreas Flat	12/12	09:47	1	-	-	280	-	subadult	92	37	55	-	1,8
Macreas Flat	12/12	09:54	-	1	-	280	-	adult	-	-	-	-	-
Macreas Flat	12/12	12:12	1	-	-	502	♀	adult	141	65	40	36	5,1
Macreas Flat	12/12	12:50	-	1	-	502	-	adult	-	-	-	-	-
Glentanner Park	18/12	14:26	1	-	-	538	-	adult	114	54	60	-	2,8

De Common skink komt in heel Nieuw-Zeeland voor, voornamelijk in kustzones. Hier prefereert hij open, droge gebieden, met lage vegetatie. Er moeten zeker voldoende schuilplekjes (hout of stenen) aanwezig zijn. Hij is uitgesproken dagactief en een overduidelijke zoonbidder.

7. FOTO'S.

Bij het door de auteurs uitgeprint rapport, worden kleurfoto's toegevoegd op de laatste bladzijden.

Bij het PDF-rapport verwijzen we naar de diashow in de fotogalerij van onze website op www.freanonerping.be

8. LITERATUUR.

Cree, A. and L. Guillette. 1995.

"Biennial Reproduction with a Fourteen-month Pregnancy in the Gecko *Hoplodactylus maculatus* from Southern New Zealand." *J. Herpetol.* 29(2):163-173.

Cree, A., M. Thompson and C. Daugherty. 1995.

"Tuatara sex determination." *Nature* :375-543.

Gill, B. 1986.

"Frogs and Reptiles of New Zealand." pp. 112. Auckland: Collins.

Gill, B. and T. Whitaker. 2001.

"Frogs and Reptiles of New Zealand." pp. 112. Auckland: David Bateman .

Newman, D. 1987.

"Tuatara." pp. 24. Dunedin: McIndoe.

Robb, J. 1980.

"New Zealand Amphibians and Reptiles in colour (Rev. ed. 1986)." pp. 128. Auckland : Collins.

Tessier, C., D. Slaven and D. Green. 1991.

"Population Density and Daily Movement Patterns of Hochstetter's Frogs, *Leiopelma hochstetteri*, in a New Zealand Stream." *J. Herpetol.* 25(2):213-214.

Towns, D. 1985.

"A Field Guide to the Lizards of New Zealand." pp. 28. Wellington: New Zealand Wildlife Service : Occ. Publ. No. 7.

Zwinnenberg, A. 1980.

"Biologie en status van de Brughagedis (*Sphenodon punctatus*)."
Lacerta 39(2):14-18.

Zwinnenberg, A. 1980.

"Biologie en status van de Brughagedis (vervolg)."
Lacerta 39(3):26-30.

Reardon, J. & Tocher, M. 2003

"Diagnostic morphometrics of the skink species, *Oligosoma maccanni* and *O. nigriplantare polychroma*, from South Island, New Zealand." *Doc Science Internal Series* 105. Wellington : New Zealand.

9. GEBRUIKTE AFKORTINGEN

ALT	<i>altitude</i>
AUD	<i>auditieve waarneming</i>
DIN	<i>dood gevonden in natuur</i>
DOC	<i>Department of Conservation</i>
GEW	<i>gewicht</i>
gr	<i>gram</i>
HV	<i>handvangst</i>
juveniel	<i>1^e kalenderjaar dier</i>
km	<i>kilometer</i>
KRL	<i>kop-romplengte</i>
m	<i>meter</i>
mm	<i>millimeter</i>
NZ	<i>Nieuw-Zeeland</i>
prim	<i>primair – originele staart</i>
Sc	<i>subcaudalia – onderstaartschilden</i>
sec	<i>geregenereerd staartgedeelte</i>
SL	<i>staartlengte</i>
TL	<i>totale lengte</i>
Ve	<i>ventralia – buikschilden</i>
VO	<i>visuele observatie</i>
VS	<i>verkeersslachtoffer</i>

10. OVERZICHTSTABELLEN.